

Una qüestió de dignitat

[...] Per començar, mirem-nos-ho amb serenitat: Catalunya n'ha passat de molt pitjors i, a diferència del drama de la guerra, l'exili i la dictadura dels nostres pares, res del que passi ara no ens agafa ni captius ni desarmats.

Autoestima també: Som al cantó correcte de la història. Malgrat tots els intents d'aniquilació, Catalunya i la seva llengua encara existeixen, mil anys després. Aquells que abracin la causa de la llibertat i de la cultura no poden sinó abraçar la causa de Catalunya.

Persistència: A vegades, cal repetir allò que és obvi. Per a nosaltres, l'espanyol és més que un idioma útil per anar pel món i, per a molts de nosaltres, és una llengua de la família, si no la llengua de la família. La seva superioritat demogràfica és tremenda, sense oblidar que estem obligats a saber-lo per llei. Per això tots els catalanoparlants som bilingües. Per això el nostre sistema educatiu garanteix el coneixement del català i el castellà al final de l'ensenyament obligatori. Els catalanoparlants no tenim cap problema amb l'espanyol, sinó amb l'anglès.

Qualsevol que no negui la realitat de Catalunya sap que l'únic problema real és al revés: com garantir el coneixement i l'ús del català de tothom que viu a Catalunya, sobretot ara, quan per a centenars de milers d'immigrants la llengua de la família és l'amazic, l'àrab, l'urdú o l'espanyol de Sud-amèrica. Aquest és el problema i per això la immersió és imprescindible.

Indignació: Catalunya va seguir els procediments previstos a la llei i va votar "Sí" a l'Estatut, malgrat que ja venia retallat pel Congrés, víctima de la calculada histèria política del Partit Popular i l'ànima jacobina del PSOE. Un Tribunal Constitucional desacreditat el va sentenciar políticament i

ara resulta que hem d'anar cap enrere? De cap manera. La dignitat passa per un gest excepcional de desobediència. Així s'han comportat altres pobles al curs de la història i ara ens toca a nosaltres. (Això sí, no fem escarafalls amb les sentències si després no som capaços d'aguantar una conversa en català o ens dirigim en castellà a un desconegut).

Fer un pensament: No podem continuar vivint en aquest continu estrès nacional. No podem admetre que Espanya ens tracti com una nosa, que presenti la llengua catalana en termes de conflicte, que ens esgoti fiscalment, que ignori la nostra producció cultural, que hagi arribat a boicotejar-nos comercialment i, que a sobre, alimenti i propagui diàriament la mentida sobre Catalunya, tant se val que parli de llengua o d'impostos. Ja fa massa temps que dura, i tots ho veiem. Les crides al desacatament de la sentència d'aquests dies o a la insubmissió fiscal mesos enrere, són manifestacions d'un malestar constant que evidencia un problema de fons que no fa més que créixer i que ja no podem ignorar ni llegar a la pròxima generació: l'única convivència possible amb Espanya és la de dos bons veïns. Catalunya no pot continuar sent tractada amb els mateixos drets que un menor d'edat.

Ser catalans és la nostra manera d'estar al món. Massa gent ha patit tortura, presó, exili o mort per preservar la nostra identitat. La resposta que ara donem i, singularment, la que donin els partits polítics catalans és una qüestió de dignitat.

Font: *Diari Ara* 05/09/2011

Antoni Bassas,
periodista
Foto: arxiu cingles

**NO PODEM
CONTI-
NUAR VI-
VINT EN
AQUEST
CONTINU
ESTRÈS NA-
CIONAL**